

второто пжтуване, тя не можѣ веќе да изджржи, тѣ-
гиѣха ѣ, както са видеше, колата: и тя падна клѣ-
тата на одарѣтъ. Замислихѣ са азѣ сега повече.
Сѣда и гледамѣ на лебеницата и на тоя пжтъ, по
който мушицата премина. . . . на изведнашѣ като са
трѣсна съ дланѣ по челото. „Ахѣ глупаче, глупа-
че! си помислихѣ азѣ. Защо ти до сега не можѣ
да са усѣтишѣ? а? Ами ако е и земята така сжщо
околчеста, както и лебеницата, тогава що? А що
ако лазишѣ и ти по нея, като муха? . . . А ако е
така, то тогава ти и сто години да ходишѣ по нея
се напредѣ, то пакѣ до крайятъ ѣ не можешѣ да
достигнешѣ!“ Ала не може да са каже, че и лебе-
ницата е безѣ край. Тя има край, ала ние не зна-
еме дека е тоя край и дека ѣ началото, защото
тя е околчеста (тжркалеста). Азѣ мисла, и на мухата
са е чинило, че крайятъ на лебеницата е веќе близо
и тя е мислила: ето, скоро ща да стигна до крайятъ.
Ала тоя край се са е отджлечѣвалѣ отѣ нея по-
нататакѣ и по-нататакѣ, и не можѣ мухата да на-
мѣри крайятъ на лебеницата, дорде са не сгрумалѣса
на земята. Не мога за сичко да ви разскажа, що сжмѣ
азѣ тогава премислилѣ, и джго ли сжмѣ тогава сѣ-
дѣлѣ като шемеденѣ на едно мѣсто; помна само, че
изведнашѣ скокнахѣ на крака и спуснахѣ са да ти-
чамѣ на кадето очи гледатѣ. Дотжрчахѣ до едно мѣ-
сто и гледамѣ около себѣ си, — бостанѣ и моя лѣля
сжбира краставици. Азѣ сѣднахѣ срѣщо нея и гле-
дамѣ. „Еѣ, лапни шаране, ми казва тя, що си опу-
лялѣ очи като волѣ? Земи онзи човалѣ съ краста-